

ligt vilde man ikke ansætte den til selv med et løst Skøn. Nu møder der her en Udgiftsforøgelse paa 500,000 Kr. Heraf vil jeg dog ikke medregne de 115,000 Kr., for dem anser jeg for Udgifter, som ikke overflødiggøres ved andre Anlæg. Hvis man derimod ikke anlægger Hvide Sande-Kanalen, sparer man for det første til den saakaldte Havn i Hvide Sande-Udløbet 230,000 Kr. og desuden, saa vidt jeg kan forstaa hele Planen, ogsaa 155,000 Kr. til en Anlægsplads ved Ringkøbing By. Disse Penge betyder altsaa en Forøgelse, som hører med til den Plan, som nu ligger i den højtærede Ministers Forslag.

Og saa kommer det, der for mig maaske mere end alt andet gør dette Forslag vanskeligt. Det er det, at den Erstatning, som fra Beboernes Side skal ydes Statskassen, denne Gang har en ganske anden Karakter, end den hidtil har haft. I Fjor gik Forslaget i Virkeligheden ud paa, at Beboerne skulde vise deres Villighed til at løse Opgaven ved at tegne en vis Sum, 600,000 Kr. I Aar er Forslaget omformet saadan, at disse 600,000 Kr. tvangsudskrives hos Befolkningen, 100,000 Kr. fra Ringkøbing By og for øvrigt gennem en Kommission af Landvæsenkommissions Karakter, saa at sige fra de enkelte Gaarde. Om de enkelte ønsker disse Foranstaltninger, om de bifalder hele Sagen, er ganske ligegyldigt, hvis Lovforslaget gennemføres. Med andre Ord, man kommer til at mangle det meget vigtige Moment for Sagens Fremme, som det ogsaa for Lovgivningsmagten er, at Beboerne viser Villighed til at støtte Sagen rent økonomisk.

Jeg er derfor ikke meget stemt for dette Forslag, og deri tør jeg sige, jeg har Samstemning ogsaa i mit Parti. Men en nøjere Undersøgelse af Sagen er jo alligevel paakrævet, og selvfølgelig er det slet ikke Meningen at afvise den paa dens nuværende Standpunkt. Vi er som den ærede foregaaende Taler af den Opfattelse, at hele denne Sag bør undersøges grundigt, og det, jeg her udtaler, skal ikke udtrykkes, at vi er imod Forslaget paa dette Tidspunkt, men vi ønsker Sagen endnu en Gang yderligere undersøgt, og vi ønsker det saa meget mere, som Forslaget jo selv gør det ganske rimeligt, at dette sker. Forslagets Motiver udtrykker jo, som ogsaa den foregaaende Taler har oplyst, at Ministeren ønsker Sagen udskudt, indtil Anlægget kan gennemføres for Priser, der medfører, at Overslaget, $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., i det væsentlige kan overholdes, og at dette

vil kræve Tid, er jo givet; at det kræver baade Vinter og Vaar, er ganske givet. For saa vidt er der ud fra denne Betragtning ingen Grund til at fremme Forslaget i Aar. Det vilde i Virkeligheden være langt heldigere at indvinde saa mange Erfaringer som muligt. Vi ved jo ikke, hvilke Erfaringer der gennem Vandbygningsdirektoratet kan oplyses; men ganske bortset fra, hvad der kan oplyses: paa Vesterhavskysten kan der i Virkeligheden vanskeligt skaffes Oplysninger nok, og naar dette Arbejde dog efter Ministerens Forslag ikke kommer til Udførelse hverken til Vinter og vel heller ikke til næste Sommer, vilde jeg henstille, om det dog ikke var rimeligt endnu en Gang at glide over til den Tanke, at dette Forslag underkastes en Opsættelse, eller i hvert Fald, at det underkastes en Iagttagelse, som kan give saa fyldestgørende Oplysninger som vel muligt. Jeg lægger ikke Skjul paa, at mine Betragtninger ikke er dette Forslag særlig gunstige. Imidlertid er det jo muligt, at der i Udvalget vil blive produceret Oplysninger, der kan tilfredsstille os, og jeg skal da paa dette Tidspunkt indskrænke mig til at anbefale ligesom den foregaaende Taler, at dette Lovforslag overgaa til en samvittighedsfuld Behandling i det formodentlig kommende Udvalg.

Foss: Det er karakteristisk for denne Sags Vanskeligheder, at der er noget flydende i alle de Grunde, der taler for og imod at gennemføre den, og det er vel begrundet i de Naturforhold, som findes paa Vestkysten, og som gør det overmaade vanskeligt i en Sag som denne at fastslaa, om man nu er ved Afslutningen, hvis man vedtager et Lovforslag som det foreliggende, eller kun ved en Begyndelse. Da Sagen forrige Gang var Genstand for Behandling her i Rigsdagen, udtalte jeg for mit Vedkommende, at jeg ikke troede, at en Gennemførelse af den foreslaaede Plan vilde betyde en Afslutning af Udgifterne ved Hvide Sande, og jeg maa sige, at hvad jeg senere har set og erfaret, har for saa vidt man bestyrket denne Opfattelse. Der er i Planen, som den foreligger, adskillige Momenter, som forekommer mig at tale for at gaa netop denne Vej. Dertil regner jeg, at Planen har taget Hensyn til to helt forskellige Muligheder, nemlig baade til det fra den ene Side fremsatte stærke Ønske om at tilvejebringe en Brakvands-tilstand i Fjorden og til den Mulighed, at det senere viser sig, at det slet ikke er dette, man har Brug for, men i Virkelig-